

UIT: BLAUWE HEMEL

KREEK DAEY OUWENS

Voortdurend leeft men met dezelfde mensen.
Dicht tegen elkaar.

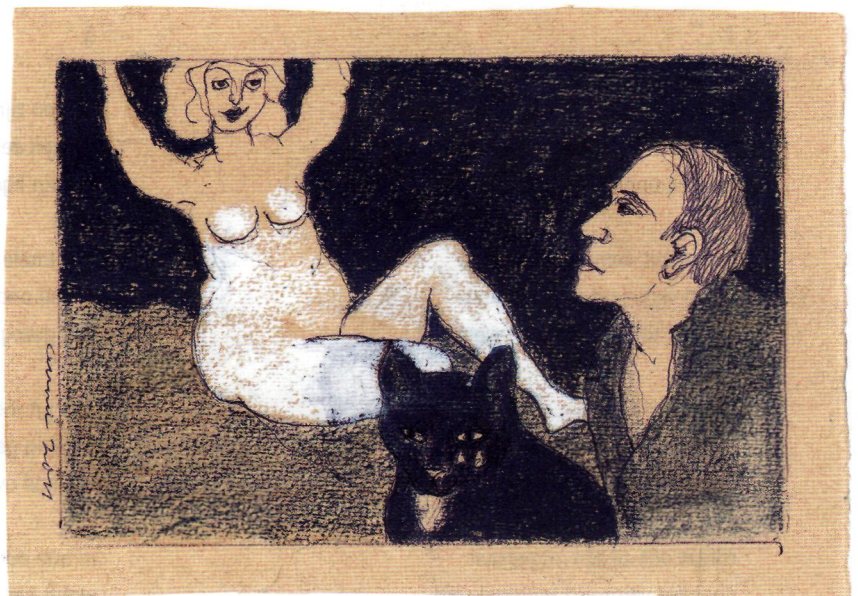
Mijn Larissa,

Gisteren waaide een zachte wind, een wind die ik van vroeger ken. Vroeger was alles zacht, Larissa. De regen plakte mijn haren tegen mijn voorhoofd, in mijn nek, tegen mijn ogen. De wind blies mijn haren droog. In de wolken zag ik vriendelijke gezichten. Nu striemt de regen tegen de ruiten, als om me de schrik op het lijf te jagen. Ik zit aan mijn bureau. Op mijn schoot ligt de kat. In geen jaren is een vrouw zo dicht bij me geweest als vanavond de kat. Als ik opsta, om iets te drinken te halen, blijft ze liggen op de warme plek die ik achterliet.

Mevrouw Danie ademt als een vogeltje.
Ze ligt altijd op haar rug.
Soms denkt ze aan een baby.

Mijn Larissa,

Wat is dat voor een land, dat aan je trekt wanneer je in de spiegel kijkt? Dat achter je ogen hangt, ver boven je hoofd, als bloemen boven een veld? Bomen beven. Een merel fluit: 'Later ... later...' Een week na de

Illustratie: Anna van der Burgt.

dood van Marie ging ik voor het eerst in mijn leven naar een bordeel. Liefde als een omgestoten vaas. Water druppelt op de vloer. 'Snel een doek ... sorry ... ik kon er niets aan doen ... neem me niet kwalijk, sorry...' De 'vreemdmaker'. Dat ben ik, Larissa. Als de kat. De kat heeft nog nooit geneukt. Mevrouw Danie houdt haar binnen, uit angst dat haar iets overkomt. Soms denk ik dat ze werkelijk verdriet heeft. Haar ogen staan vol water. Ik duw haar weg met mijn voet.

'Toen ik klein was,' zegt mevrouw Danie, 'woonden we aan een meer. Aan de overkant stonden hoge bomen, ik vroeg me al

tijd af wat er achter die bomen...'
Meneer Danie legt zijn pen neer. 'En wat was daar dan?' vraagt hij. 'Achter die bomenrij?' 'Dat weet ik niet', antwoordt mevrouw Danie. Meneer Danie kan niet vragen of ze werkelijk vergeten is wat daar achter de bomen, of dat ze er nooit is geweest ... Mevrouw Danie schenkt koffie, langs het raam vliegt een merel, die gaat op de vensterbank zitten. 'Dat is het mannetje', zegt mevrouw Danie. Ze roert in haar kopje. Ze legt haar wijsvinger op haar mond: 'Ssttt...' 'Hoe weet je dat?' vraagt meneer Danie. 'Dat weet ik gewoon'. Meneer Danie pakt zijn pen weer op. Op de tafel voor zijn handen de witte kopjes, twee bordjes met brood met rode jam. Buiten de loodrechte hemel. De gele snavel van de merel. Grijs veertjes op zijn rug. Alles kijkt naar elkaar. Hij kijkt van buiten af terug. 'Ik denk dat er gewoon bomen stonden', zegt mevrouw Danie.

Enkele mensen zijn gelukkig.

Alles is vrouwelijk. De ochtend is vrouwelijk. De wind in het natte gras. De nog dichte anemonen. Meneer Danie is als een driejarige, die zijn mamma zoekt. Zijn armpjes omhoog. Een gelukzalige glimlach. 'Daar! Daar is ze! Een omhelzing. Een kus!'

Een vloer, een bed, een deken om op te liggen, het is altijd voorhanden als het verlangen je hart afbreekt. In het bordeel ruikt het naar fruit, naar vochtig wasgoed, dat pas de volgende dag wordt uitgehangen. Meneer Danie herinnert zich de laatste keer. 'Lena' ... Als ze voorover boog over de wastafel om zich te wassen bonsde zijn hart. Als een boom. Klapwiekende vogels van de takken.

Het begin was geluk. Dat een stem warm langs je slapen strijkt, dat moet geluk geweest zijn. De rest kwam plotseling. Zoals je zomerspullen van de ene dag op de andere moet opbergen, en daarna rondloopt in winterkleden, grauwe. zware winterkleden. 'Wil je koffie of thee?' vraagt mevrouw Danie. Meneer Danie mompelt. Dit of dat. Marie's adem maakte wolkjes in de lucht. Als de allereerste wolkjes. Op de allereerste dag van de wereld. Een plotse behoefte met iets te gaan gooien. Hier. Zomaar. Hij zal het niet doen.

Hij is de geweldige minnaar.
Hij is de geweldige minnaar.
De geweldige minnaar komt thuis. Is thuis.
Hij is een boom. Een hek. Een omheining.
Torenhoog. Waarop men witte lakens hangt.

Dat er geen hoop is.
Is dat liefde?

Mijn Larissa,

Eindelijk is de regen opgehouden. Ik heb een korte wandeling gemaakt. Het was avond. Er waren twee manen. De ene stond aan de hemel. De andere lag in het donkere water. Ik bewoog mijn hand in het water. De maan viel in duizend stukken. Ik liep verder. Ik hield wanhopig veel van u.

De meeuwen in de blauwe hemel geven mij het hevigste gevoel te leven.